

Belo na belem

Alina

Na glasbo Arva Pärta

Belo na belem.

Tiho na tihem.

*Kaj ti bo ogledalo,
ko oslepiš
navzoter?*

Solze.

Solze.

Pokrajina brez vetra.

Reka brez vode.

Pesem brez molka.

Človek brez sebe.

Očesa.

Očesa,

s katerimi te gleda nevidno,

s katerimi vidiš

sled tišine v tišini.

Belo na belem.

Izdane oči

*Kot kri
se nabira
v ustih,
kar je bilo.*

*Kot pesek
zasipa
telo
nedosegljivi jutri.*

*Če ne moje besede,
če ne moje telo,
naj pričuje
moja izdajalska
moja nepomogljava
tesnoba*

*o upepeljeni duši
v teh zenicah.*

Mah

*Z zelenjem drobnih zvezd
obrasla
temna usta
govorijo tišino.*

*Val
za
valom
mi plivka v obraz

nikoli sanjano življenje.*

Jasmin

*Na desetine drobnih lun
se razcveta to noč na vrtu.
Fontana,
ki se z vsem življenjem zažene vame,
obstane v zraku
in se razlije v noč svojega izvora.*

*Brez giba,
brez besede
se ugreznem vase.*

*Moj molk žari odznotraj,
kot da se v brezdnu zrcali
na desetine drobnih lun.*

Jesen

*Odprta
skrinja tišine.*

*V razmolčanih oblakih
sije svet.*

Jesenski javori

*Tudi to je cvetenje:
ti rumeni in rdeči kriki
v zamolkli čas.*

*Tudi te mokre rjave kosti
blagoslavljaajo
mraz okrog sebe.*

*Zato, ker vedo.
Zato, ker vedo.*

*Tudi v tem molčanju
je veter:
molčijo sinjino.*

*Tudi to je svetloba:
jesenske sence duš
cvetijo onstran oči.*

*Zato, ker vedo.
Zato, ker vedo.*

Šipek

*Kam kažeš?
Komu?
Zakaj?
Niši to, kar si:
s konicami prstov, rdečih od sanj,
kažeš ven.
U grafitno septembrsko daljavo.
Na svoje izgubljeno življenje.
Tako božaš to, česar nimaš.
Tako brezupna odsotnost
jedka
tvoj resnični obraz.*

Robidje

*Tu so dozorele
visoke poletne noči.
Meso skrivnosti.
In bel spomin.
Da se vrneš.
Da skozi toliko minljivosti
stopaš z okusom krvi
in temnim žarom vetra v mislih.*

*©, kaj vse drhti
v vsakem tvojem koraku!*

Leska

*U imenu česa
si tu?*

*Od nikogar poslana,
nikomur namenjena:
v neslišnem jeziku ponovljivosti
se pregibljejo tvoji listi.*

Med njimi: bronasto zrcalo –

U imenu česa?

*Druga dežela,
drugo nebo:*

*moj
negotovi,
moj
nepriklicni,
moj
edini*

žareči jutri vsega.

Zanos

*U tvojih žilah veter,
ki ga nisi dvignil sam –*

*Pod tvojim molkom brezno,
ki ga nisi izkopal sam –*

*Na smrtni čistini –
ti nad teboj
nebo*

Vrh

Za Franceta Pibernika ob 80-letnici

*Par smrek –
in ničesar več
pred tabo in za tabo.*

*Zmeraj daljnejši –
Zmeraj bolj ti –*

*U vetru,
ki vrtinči besede v nič.
Ničesar več.
Ničesar.*

*Zmeraj globlje
v vedrini.*

Meditacija

*“Pusti vse!”
zakliče slap rdečega listja.
In vsi ti nepopisni prelivi,
od žalosti do izpolnitve!
Ti skoki! Ti gejziri!
Ta mirujoča razkošja
in neskončne igre!
In mehki plameni daljave,
ki se rojevajo iz bolečine ...
“Poj, onemeli!”
ti kličejo.
“Poj s pogledom!”*

Resničnost

*Na hrbtni strani misli:
te smreke, te zvezde.
In mi: smrtno položeni
med včeraj in jutri,
njuna oblika in izbrisujoči se smisel.
V protoplazmo zgneteno nebo.
Ki diha v večerno meglo
brez konca.*